

Razne Vijesti.

Putovnice za Njemačku. „Pester Lloyd“ priopćuje, da su od 1. kolovoza stupile na snagu nove odredbe o putovnicama za naše monarhije u Njemačku.

Spremanje se na treću godinu rata! „Hrvatska“ donosi po „Frankfurter Zeitung“: Riješenje pitanja budućnosti ovisi o tome, koliko će vremena proći, dok se naši neprijatelji o tome uvjere, da se s ratnoga zemljišta ne da ništa više izbrisati, a nama da preostaje toliko preprekâ ratnih uspjeha, što će se morati kod mirovnih pregovora bezuvjetno uzeti u obzir i u račun.

Najveća bitka od pativljaka do danas. Prema izvaji američkog dopisnika Wiegand-a bija se između Somme i Ankre oko 1 i četvrt milijuna momaka sa oko 7000 topova.

Geografsko ispitivanje Srbije. Kako je poznato, bila je odmah iz osvojenja Srbije odaslana po Bečkom Geografskom Društvu posebna ekspedicija, kojoj je bija zadaća, da geografski svestrano ispita osvojene krajeve.

Čadorna i političari. „Neue Züricher Nachrichten“ javlja, da je general Čadorna izvještavao novu pobijedu — nad talijanskim političarima. Oni su naime, dogovorivši sa Parizom i Londonom, siliili na to, nek Italija najvisti Njemačkoj rat, dok se je Čadorna tomu sa svom odlučnošću oprio, i to s vojničkih obzira jer da prilike na austrijskoj fronti nikako ne dozvoljavaju, da bi išle talijanske čete Francuzima kod Verdenu u pomoć.

Nove željeznice na Balkanu. „Hrv. Lloyd“ saznanje, da kani naša monarhija stvoriti u Srbiji, Crnoigrori i u Albaniji željezničku mrežu, koja bi

sastojala iz triju glavnih grupa. Prva glavna grupa odvođija bi se od pruge Budimpešta—Beograd, te bi vodila kroz Srijem preko Bjeline u Bosnu i onda dalje dolinom Drine do njenog izlaska. Odatle preko Podgorice u Skadar, nadalje kroz Albanju do Jleša, te duž morske obale do Valone. Druga glavna grupa vodi bi od Skopje preko Prizrenâ sa Svetin Ivanom Meduanskiom. — Treća glavna grupa išlo bi od Soluna do Jadranskog mora, te je dio od Soluna do Monastira već izgrađen. Od Monastira vodila bi se pruga preko Babunaklana, preko Resne kod Galičice u Ohridu, te konačno duž rijeke Skumbi.

Zabranijena knjiga. „Slovenski Narod“ donosi: Prije nekoliko godina izdana knjiga dra. Karla Kramara o češkom državnom pravu sada je zaplijenjena.

Razračunanje u Francuskoj. „Berliner Lokalanzeiger“ prima iz Zeneve brzogaz prema kojemu su u Francuskoj vanredno razračunani radi krznanja Rumunjske, da intervenirâ u ratu na strani antante. To se rumunjska neodlučnost odvođa u vezu sa nedostatnim uspjesima ruske ofenzive. Među zastupnicima komore čuo se je po više puta nazor, da je zauzeće Lavova imalo biti znak za istup Rumunjske. Sada se pak stavljaju sve nade u ofenzivni postupak solunjske ofenzive. Na najvještenje rata Rumunjske Austriji ne smije se ni pomisliti, dok ne započne ta ofenziva i dok se ne vide njezini uspjesi. Usprkos toga antanta ne gubi nade i kuša svim mogućim sredstvima, da skoni Bratianov kabinet na intervenciju.

Bitkica u strjeljačkom jarku. Pariški dopisnik amsterdamskoga „Tijda“ javlja: U Champagni su vojnici odmah iza fronte sagradili crkvicu u samom strjeljačkom jarku. Crkvicu su okrstili „Naša draga Gospa strjeljačkih jaraka“. Crkva ima i zvonik s urom, po kojoj se ravna čitava pukovnija. Dvije patrone granata služe kao zvana, dok se limeri pjetao vrtnu na zvoniku na staroj bajneti. Zidovi su iz valovitoga kositra. Nad žrtvenikom je obluk, koji nosi zastavu pukovnije.

Zalonsa ratna uspomena. Neki bečljija imenom Oto Kraus došao je ovih dana sa bojišta kući, te je donio sa sobom na uspomenu — šrapnelu. I razdonoalno kako je sve to u šrapnelu izvadijeno i posloženo, pokušao je šrapnelu otvoriti. Kraj njega je stajalo osamogodišnje dijete. Kod otvaranja je šrapnela eksplodirala te Krausa i dijete smrtno ranila.

Izvanredni slučaj spavanja. Talijanski listi javljaju o sljedećem slučaju trajnog spavanja, koji nije dobio osamljen, ali svakako njeđakâ. Čim je bio rat sa strane Italije navješten našoj monarhiji, dobio je postolar u Leveranu, Antun Fusso, poziv, da dodje pod bajrak. Rek bi, da nije taj poziv Fussa toliko uzbuđio, pa umjesto da podje u vojarnu, legne spavati. Spavao je čitavu noć i čitav sljedeći dan, spavao je čitavi tjedan i čitavi mjesec i spava još i danas. Puznicu imade pod uzglavljem i tvrdo spava. Dremali ga, premetali na sve moguće načine, bili iglama i mučili, ali on sve to ne čuje i mirno spava čitavih trinaest mjeseci. Koliko je liječnica mjestu, u okolici, trsili su se, da bi ga probudili, ali Fusso spava te spava. Liječnici su napokon odredili, da se ga ima umjetno hraniti. (Kako će Fusso raskolatići oči, kad se jednom probudi i sazna da njegovi zemljiaci uistinu nisu spavali, ali da bi bili bolje aradili, kad bi bili sljedeći njegov primjer).

Ciganin — harambasa. „Obzor“ donosi sljedeći brzogaz iz Budimpešte: U mjestu Alaslveda bio je prije nekoga vremena uzet na iznajmu ciganin Karlo Markovics, koji je, da za vrijeme vojničtvu, uskoćio u šume. Od onda započeo u okolici bezbrojna umorstva. Raznobitno dočekivao bi seljake, koji se vraćaju sa sijmova, ubijao ih sjekotom ili revolverom, a zatim ubijao. Nekoje su tešnje pronalazili užasno iznakažene. Sva ta nedjela počinio je jedan jedini čovjek. Ovih je dana upušen pod oružništva, te okovan teškim lancima, priznao sudu izražitelju, da je

počinio sva grabežna umorstva u okolici posve sam, no da je htio sakupiti družinu i postati harambasaom, ali ga oružništvo pretekoše.

„Bog je kažnjén“. U nekome francuskom gradicu blizu njemačke fronte napisano je na vratima jedne crkvice: „Dieu est puni“, što hrvatski znači: „Bog je kažnjén“. Evo kako je došlo do tog bogobužnog natpisa: God. 1906. dogodila se u rudniku Courriresa velika nesreća, kod koje je zaglavilo 20 rudnika iz pomenutog gradiće. Bjesomučna svjetina učinii Gospodinâ u nebesima odgovornim za tu nesreću, te provali u crkvu i razbi sve, što joj je došlo pod ruke. Od tada ostala je crkva nepopravljena, jer se općina nije ni mnogo brigala, da dolično obnovi kram božji. Iz Courriresa dolazi sada vijest, da su bogobojazni Nijemci zagradili za one stanovnike, koji ne otpadoše od Boga, malu crkvicu, u kojoj se sada služba božja služi.

Novi orijaški dalekozor. U sjevero-američkom gradu Clevelandu, u državi Ohio, uređen je za zvezdarnu Viktoriju orijaški dalekozor. Taj dalekozor teži 1100 centi, dok mu je promjer reflektora 180 cm. Dalekozor se kreće električnim snagom.

Naokuplja putna krca. Bogataši više puta ne znadu, kuda bi s novcem. To su najbolje ističe kod američkih milijunara. Akoprem je zapovjednik „Deutschlanda“ razglasio, da ne će uzeti nikogoj putnika sa sobom, našao se je Američanin, kako javlja „New-Herald“, koji je ponudio 200.000 maraka za kabinu, da se uz mogne voziti poput junaka u Julij Verneovom romanu 20.000 milja pod morem. Naravski, da je zapovjednik „Deutschlanda“ ponude odbio.

Podupirajte Družbu!

Advertisement for the 'Društvo' (Society) featuring election results and membership information. It lists candidates like Ivan i Inac, Katarina, Marija, Olga, Šogorica and their respective families. It also mentions a general assembly on August 12th and lists members such as Ivan and Inac, Katarina, Marija, Olga, Šogorica, and the family of Ivola.

Advertisement for 'ISTARSKA POSUJLNICIJA U PULI' (Istarska Posujsknica in Pula). It promotes furniture services, stating they offer various furniture and can accommodate customers in their own homes or in a large room at 1. street, right side. Contact information for Dr. Lovro Stalier and Dr. Ivo Zucco is provided.

AUGUST SENA.

Vladimir.

(Nastavak)

„Pa kakvi su to ljudi?“ „Otac pristat konvencativac, pristat, jak debeo, no malo slab, jer trpi od uloga. To su valjda posljedice onoga daha, kad je, budući jurista, s našim poslasticima išao na požijski sabor. Vele, da je dobar jurista, ne nije nego staro vino, igra sa stariim gospodjima rado marijaš. Rekao bih, da je Hrvat iz prošloga vijeka. Gospodija je pokvaren hussarij oficir, a i ljudi hussarske oficire. Nosi kratku kosu, piće cigare, pije samo šampanjac, tjera sama konje, ne će svileni haljimi obiti nego jedamput. Spava danju, a bdićno noću. Najmija joj je zabava „Makao“ i „Pol dvanaest.“ Gospodija kanda nema muža, a muž kanda ne vidi gospodija. Pravi gospodar jest vrlo buđni učenik, djekâ od 14 godina. Majka bi ga stavila na tortu; ako razbije komo kamenom prozor, tvrdi majka, da joj je sin „geni!“ Djekâ te služnjač batinom; ako šta skrivi, zaplače, i majka ga moli za oprostjenje. Divlji je zdričbac na madžarskoj posubi.“ „Ta to je pogubljen individuum.“ „Nije najpogubljeniji.“ „Već ik?“ „Kil.“ „Kakova je?“ „Pogledaj ju sam. Al se čuvalj!“ „Zašto?“ „Brate! Ti si lako upaljivj. Ti si već imao storu raznih ideala od Dobraniceve kćeri.“

11.

Gospodin plemeñiti Dobranic sjedeše za svojim pisaaom stolom pušeei veliku lulu od stive i premećući spise velike parnice, koji je pomno proučavao. Katkad bi posegao za omašnim zakoniikom, katkad bi se i namještomio, kad je našao na znaak starosti. Malena soba gospodina Dobranica stajala je na kraju hodnika njegove kuće, te je bila posve odijeljena i odaljena od ostaloga stana. Gotovo bi čovjek rekao, da je to udobna, ali vrlo neretna izbica pustinjača. Pokućito, presvučeno žuđim damaskom, bilo je po svojoj sobi jedino starinsko i gdjegdje izlazno. Valjda se je prije jedne 30 godina sjajilo u paradnoj sobi; visoki ormar od hrastovine kao da polazi iz Napoleonovih vremena, dočim te je gvozdena, gunjepon pokrivena postelja sjelača kasarne. Nad krevetom je visjela dvocegljava, srebrnom okovana sablja korijevica; gorj Dobranica i malo raspele od bjelocrtje; podlje kod njega stajalo je cijelo dićo od gošćarâ, koje mu je bio stolu na stolu, na peći, na policama težale i stajale zaprašene knji-

žurne u najvećem neredu. Izim gospodara živio je u toj sobi još jedan živi stvor, stara zelena papiga, koja je kraj pisaačjeg stola na stolici sjedela. Inače biješe tu mačj života. Bilo je tu pavčervo (jeskobno) čovjeku stranac, jer je duha od stare lhartije i duhuna napunjala zrak. Gospodin Dobranic kao da je to svetište krio od ostalog svijeta, i ljudi, i od zraka i sunca, jer su zelene zavjese bar danju uvijek bile na pol spuštene. Gospodin Dobranic zvaio je taj svoj zaklon kroj šalu sam: „refugium peccatoris.“ a to i pred ostalim svijetom. Ljudi bi se tomu nazivu svaki put nasmijali, ali njesu nikako razumjeti mogli, zašto da je soba gospodina Dobranica „autočestni grinjnika.“ Malo bi kada izašao iz te izbice i to samo za poslom ili u kobjedu. Inače je tu sjedio, ućio, pisao, puzio, s papigom razgovarao. Gospodin Dobranic bio je prijatelj šetanjim, jer su ga počelo ostavljati noge, crni koluti naslonjač pred stolom bio mu je, kao pjesnik velj, „namiljiti zakutak na ovom svijetu!“, tu je i poslije objeđia drjmjamo. Samo pod večer kanda je oživio, kanda se je u njegove kosti povratila mladost. Kad se je dobrano mračiće počelo, kad je zvezjeda za zvezjedom školiha na nebo i napokon o pol neba i mjesec planuo, otvorio bi se. Dobranic prozore svoje širem. Pred njim se prostirâše o noćnom svjetliju dična krajina, zagrabačii vinogradii, zaseoci i stabina gora. Tu je znao duge i duge stajati kraj prozora. Njegovo se oko gubilo u čarobno svjetlo, njegovu je uñi godila ona tajnovita ona istina, kroz koju bi se samo pokadošću čuo kakov usklik „čovjeka ili žubor šumskog potoka. Bilo mu je kanda je bio živijak, a to je njegovoj dići godilo. Onda se opet šetâo amo tamo po „mračnoj sođi

Poruke iz uprave. G. Kraljić, Nj. V. B. „St. Georg“ pokušio kako navedete.

Gospodu predplatnike, kojima dugujemo odgovor ili razjašnjenja, molimo nek se za kratko vrijeme ustpre.

Kupujte samo kod onih tvrtka koje oglašuju i preporučuju se u „HRVATSKOM LISTU“

Duboko ožalošćeni potpisani javljaju svim rođacima, prijateljima i znancima prežalosu vijest, da im je sin, odnosno brat

Aleksandar Stiglić

jučer dne 11. kolovoza u 7 i pol sati prije podne nakon duge i teške bolesti u 23. godini života svoga, providjen svetotajstvima umirućih, blago u gospodinu preminuo.

Sprovod milog pokojnika bit će danas, dne 12. kolovoza u 6 sati po podne iz ulice Emo broj 9 na ovdâšnje civilno groblje.

Pula, dne 12. kolovoza 1916.

Ivan i Inac Katarina Marija braća majka. Olga, Šogorica i obitelj Ivola.

(Nastavit će se.)